

Scénář k rozhlasové reportáži

Renata Černá

Renata Černá se narodila 17. října 1959 v Mělníku. V 8 letech se s maminkou a mladší sestrou Yvetou přestěhovala do Prahy, kde žije dodnes. Kvůli stěhování se sestrou vystřídalaly několik základních škol. Změny kolektivu jim ale vůbec neprospívaly.

„My jsme dělaly takový věci, že jsme chodily za školu, nepsaly jsme domácí úkoly a falšovaly jsme podpisy.“

V roce 1974 Renata nastoupila na střední zdravotní školu. Splnil se jí sen. Už od tří let byla rozhodnuta, že bude zachraňovat lidské životy. Nikdo v té době netušil, že už brzy jeden zachránit nepůjde...

Čtrnáctiletá sestra Yveta se zdánlivě bezdůvodně začíná měnit. Nechodí do školy, utíká z domu a čas tráví především se svými novými přáteli. Rodinné hádky jsou na denním pořádku.

„Konflikty se odehrávaly hlavně mezi maminkou a ségrou a já jsem byla častokrát spíš v roli toho pozorovatele, anebo vysvětlovatele. A otčím tam vlastně byl velmi zdrženlivý v těch konfliktech. Ty konflikty byly neustále.“

V následujícím roce Yveta sice nastupuje na střední školu, její docházka je ale zoufalá. Pravidelně jí hledá státní bezpečnost, je obviněna z krádeží, vloupání i prostituce. Její fyzický i psychický stav se i přes několik hospitalizací zhoršuje. Stává se nebezpečnou pro sebe i své okolí.

„Maminka musela do práce a říká: ‚Prosím tě, já tě omluvím ze školy, ale nesmíš ji dovolit, aby odešla.‘ Já jsem říkala: ‚Dobře, to nebude problém.‘ To jsem ještě nevěděla, že se potkáme v kuchyni a ona na mě vystartuje s nožem. Říká: ‚Ségra, pusť mě nebo tě zabiju!‘“

Rodina Renaty se pohybovala v začarovaném kruhu, nikdo netušil, co se děje, co Yveta prožívá, s čím bojuje, co její chování tak ovlivňuje.

„My jsme neměli ani ty informace o tom, že něco takového vlastně je. A vůbec jsme netušili, jak jí pomoci...“

Období plné nejistoty, obav, bolesti a strachu vrcholí na konci června roku 1977, kdy zazvoní domovní zvonek. U dveří bytu stojí dva příslušníci veřejné bezpečnosti a sdělují mamince a Renatě, že našli mrtvou dívku, kterou by mohla být pohřešovaná Yveta.

„Potřebovali někoho, kdo by ji identifikoval. Já jsem byla neplnoletá, takže já jsem to být nemohla. Maminka byla zhroucená, ta to taky být nemohla. A tehdy byl v Praze otčím, takže ten ji byl identifikovat. A říkal, že ji nepoznal. Ale byla to ona. Konečná verze je ta, že zemřela teda pod vlivem neznámé látky, předávkováním.“

Výsledek identifikace naplnil nejhorší možný scénář a pro Renatu nastalo nejtěžší období v životě. Přišla o sestru a zároveň se musela postarat o maminku.

I přes to všechno Renata úspěšně odmaturovala a nastoupila do nultého ročníku na medicíně. V roce 1979 se provdala za Lubomíra, vzdala se studia a stala se zdravotní sestrou v jeslích. Lásky jí bez nadsázky změnila život.

„Od té doby, co jsem se seznámila s mým mužem, tak žiji vlastně krásný život. Přes to dětství, který nebylo kdoví jak extra.“